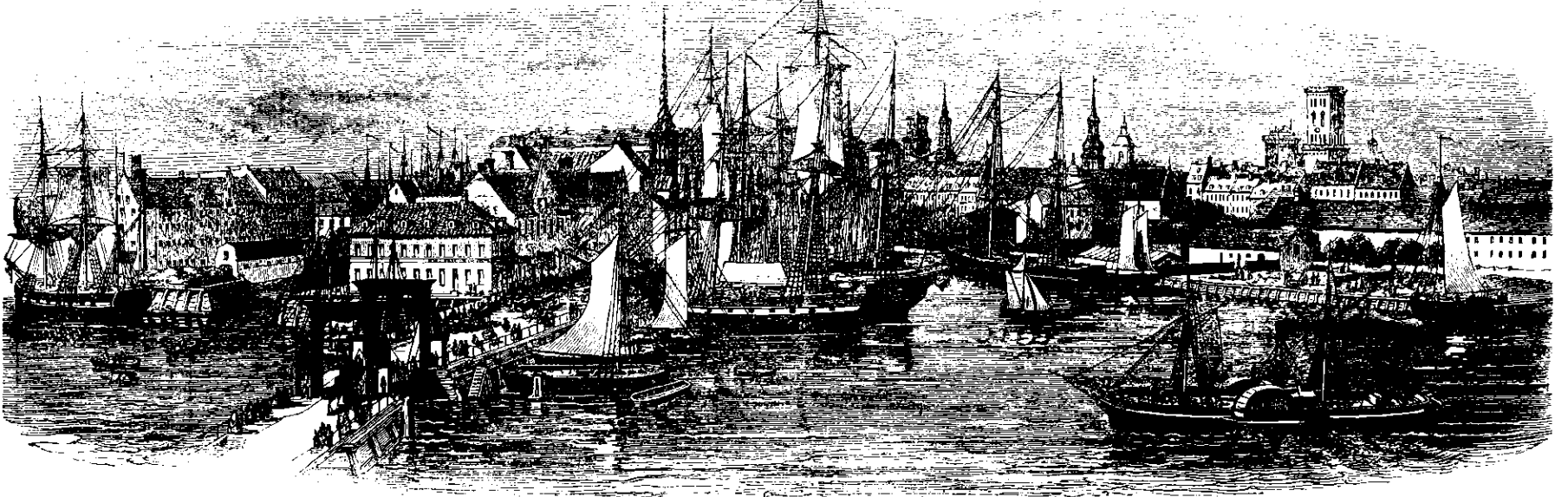

Illustreret Tidende.

Nr. 41.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 8. Juli 1860.

2 Rdlr. Qvartalet.

[1te Bind.

Indhold.

Jerôme Napoleon Bonaparte. — Næns Potent. — Leiren paa Kungövs Hebe, af D. D. — Rosenborg og dens Omgivelser, af — en. — Lidt om Stortand, af P. — Meddelelser af blandet Indhold.

Jerôme Napoleon Bonaparte.

Den forhenbærende Konge af Westphalen, Napoleon den Førstes yngste Broder, var det eneste Medlem af det keiserlige Dynasti, som alt under Louis-Philipes Regjering havde faaet Tilladelse til at vende tilbage til Frankrig. Da denne Regjering paa en høitidelig Maade havde hentet den store Keisers Krig fra St. Helena, følte hele Frankrig Sandheden af General Jouriers Ord, da denne de Landsflygtiges edle Forfædere sagde: „Lader os være consequente; vi fordrer Keiserens affjælede Legeme tilbage, vi lade det hente med al den Høitidelighed og Værefrygt, som det har Krav paa; vi omgive det med al den Hæder, som man kan vise en Dødelig, vi tilbede det næsten som en Helgen . . . og hans Familie maa i Landsflygtighed bøde for den Vre, at tilhøre ham og at bære hans Navn! Staae disse to Kjendtgjeringer ikke i den mest aabenbare Strid med hinanden? Er Meningens heraf, at Enhver, der bærer Keiserens Navn, kun tør vende tilbage til Fædrelandet som et Skelet? Og hvem forlanger det? I Sandhed ikke Frankrig!“ Det var i Bevidstheden herom, at Ministeriet Guizot uagtet Jerôme Bonapartes Ansøgning om at turde vende tilbage var bleven forkastet i Pairskammeret med en Majoritet af otte Stemmer, blandt hvilke man bemærkede Marskalk Soult, Hertugen af Montebello og flere Mænd, der skyldte Keiseren Alt, dog ikke vovede at lade det komme til en Afstemning i Deputeretkammeret, hvor Ministeriet var sikket paa at lide et Nederlag; men det erklærede Dagen for Discussionen skulde aabnes, at Prinds Jerômes Ansøgning vilde blive opfyldt, og at den sidste af de Brødre, der havde overlevet Keiseren, ikke skulde døe udenfor Fædrelandets Grændser. Tre Maanedere efter Ministeriets Erklæring, det vil sige, i September 1847, bemyndigede Regjeringen Prinds Jerôme til at tage Ophold i Frankrig, og han, tilligemed hans Søn Prinds Napoleon, der havde opholdt sig i Briisfel, vendte omfider tilbage til det elskede Fædreland, efter en to og trediveaarig Landsforvisning. Ansøgningerne fra de andre Ørene af den samme Slægt om Tilladelse til at vende tilbage bleve dog forkastede, og Jerôme Bonaparte og hans Søn vare altsaa de eneste af Keiserens Familie, som opholdt sig i Frankrig, da den store Revolution udbrød i Februar 1848, der atter skulde bringe deres Dynasti paa Thronen.

Jerôme Bonaparte var født i Ajaccio den 15de Novbr. 1784. Han var kun fire Aar gammel, da hans Familie blev nødsaget til at flygte over paa Fastlandet for at undgaae det paoliste Partis Efterstræbelser. Femten Aar gammel indtraadte han som Escadet i den franske Marine og tjente først under Admiral Ganteaume paa Linieskibet „L'Indivisible“. Som Lieutenant førte han Commando over en Brig paa 22 Kanoner og deeltog i Expeditionen til St. Domingo under Admiral Villaret-Joyeuse. Hans Svoger, General Leclerc, Overstecommanderende over Landhæren, sendte ham tilbage til Europa med Depecher til Førsteconsulen; efterat have udført dette Hverv gik Jerôme atter til Antillerne og fik Ordre til at observere Martinique og Tabago, som truedes af Engländerne. Blokeret paa Fort Royals Rhed af en overlegen Styrke, fik han Befaling af Gouverneuren til at forlade sit Skib og begive sig til Frankrig gennem de nordamerikanske

Friskater for at oplyse Førsteconsulen om Colonien Tilstand. Da Jerôme reiste gennem Baltimore, gjorde han Bekendtskab med Frøken Paterfon, en Datter af en af de rigeste Kjøbmænd i denne Stad, hvem han ægtebe uden at raadspørge sin Familie. Napoleon nægtede at anerkjende dette Ægtefælskab, uagtet Pius den Syvende, hvem Keiseren havde anmodet om at annullere det i al Stilhed, svarede: „Det gjør os ondt ikke at finde nogen Grund til at ophæve dette Ægtefælskab. Hvis vi anmasse os en Magt, som vi ikke besidde, vilde vi gjøre os skyldige i et høist afsthyelig Misbrug af vort hellige Kald ligeoverfor Gud og Kirken. Deres Majestæt vil selv i Deres Keiserdighed ikke kunne ønske, at vi skulde selde en Dom, der strider mod vor Samvittighed og mod Kirkens uforanderlige Grundsatninger.“ Jerôme havde en Søn med Frøken Paterfon, der for Liebliffet er Borger i de nordamerikanske Friskater, og der altid er bleven betragtet som en ægte Søn af ham.

I Aaret 1805 blev Jerôme udnævnt til Orlogscapitain og fik det Hverv at seile til Algier, for at tilbagefordre de franske og gemessige Undersaatter, der her holdtes i Slaveri. Deven lod sig forbløffe af den unge Capitains Trudsel, og han ubleverede Fangerne, som Jerôme var heldig nok at føre i god Behold tilbage til Genua trods de engelske Krydsere. Som Belønning for denne Tjeneste udnævnte Keiseren sin Broder til Næstcommanderende paa en af otte Linieskibe bestaaende Escadre, der under Admiral Willaumez' Ordre skulde forbyde de franske Havne paa Antillerne med Proviant. Paa dette Togt fandt han Leilighed til at udmærke sig i den Grad, at Keiseren, der stiede nærede stor Forkjærlighed for sin yngste Broder, efter hans Hjemkomst udnævnte ham til Contreadmiral og ophæiede ham kort Tid derefter, den 25de September 1806, til fransk Prinds.

Krigen stod paa den Tid i Begreb med at afbryde mellem Frankrig og Preussen. Jerôme forlod Marinen for at indtræde i Armeen og fulgte Keiseren til Tydskland; han blev udnævnt til Divisionsgeneral, og fik snart Commandoen over Dovedarmeen 9de Corps, bestaaende af det bairiske og württembergiske Contingent, samt af en Division fransk Cavaleri. Efter Slaget ved Zena fik han det Hverv at erobre Schlesien, medens Keiseren drog til Polen, for at møde den russiske Armee, der ilede Preussen tilhjælp. Det 9de Armeecorps var kun 17,000 Mand stærkt, men, understøttet af Generalerne Vandamme, Monbrun og Lesebvre-Desnoëttes, opnaede han dog glimrende Resultater. Han indtog hele Schlesien, og paa Valpladsen ved Friedland blev Krigen med Preussen afgjort.

En Krone blev Jerômes Belønning for de Tjenester, han i Løbet af dette Felttog havde ydet. Hannover, Hertugdømmet Brunsvig, Churfyrstendømmet Hessen-Cassel, Fyrstendømmerne Halberstadt, Magdeburg, Minden, Verden og

Jerôme Napoleon Bonaparte.